

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת במדבר תשפ"ד
גיליון: 216

א לעכטיגער שבת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

שְׁמָא קָא גָרִים

פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני" (א א)
"במדבר" מלשון 'מְדַבֵּר' - דיבור, ופרשה זו נקראת לפני חג השבועות, קבלת התורה, וכמובא הסימן על כך "מנו ועצרו". כי עיקר התורה היא בדיבור 'כי חיים הם למוצאיהם' - וכמובא בדבריהם (סנהדרין צ"ט): 'אדם לעמל יולד איני יודע אם לעמל פה'. וזהו: 'במדבר - מְדַבֵּר'.

"באחד לחודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר" (א א)

בספר: **רבי יצחק יוסף** (להרה"ק רבי יעקב יוסף מאוסטראה): **לדפעימים יש שאדם משיג גדולת השם יתברך, ואינו רק לפי שעה, ואח"כ נסתם שכלו ואינו מבין כלום.** כי מה שהשיג להבין קצת גדולת ה' יתברך לפי שעה היה התעוררות מלמעלה להחזיר אותו למוטב. ובסיום דבריו שם: וזה שאמר הכתוב **"באחד לחודש השני"**, היינו שיוכה לרוח הקודש - **"באחד"** כשיבין אחדותו של השם יתברך, ולא בפעם ראשון שנותנים לו לטעום מן השמים הדבקות, אלא **"בחודש השני"**, כשיתחדש אצל האדם בפעם שנית דבקות, על ידי שיתחזק מעצמו לבוא מעצמו אל הדבקות יתפרד מן הקליפות, אלא **"בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים"** - כשיתחזק יושנה פעם שנית בדבקות אל השם יתברך, אזי יבוא לידי רוח הקודש. ועיקר העבודה שישנה בה פעם שניה באיתערותא דלתתא. ועומ"ש בארכה במשל המבעש"ט ע"כ.

ואפ"ל בדבריו: דזהו סיום הפסוק **"לאמר"** שבכוח הדיבור בכוח האמירה, יוכל תמיד להתחזק להתעורר ולהידבק מכוון הוא להשיג. וכמובא ב'בליקוטי מוהר"ן' (תורה י"א) על **"אמרי אנשי"** (מנחות פה): **"הינו על ידי האמירות, על ידי הדבור של איש הישראלי, הוא אמאי לו לכל המקומות צריך לעשות תשובה"**. וכבר מובא בארכה ממעלת הדיבור דקדושה, דמלווה את האדם בכל המקומות, ומקרבו אליו ית'.

"במספר שמות" (א ב)
במספר' מלשון 'ספיר ונהיר' - שהשמות של בני אדם מאירים לאדם על דבר עבודתו, וכמובא בישיחות הר"ן' (סעיף צ"ה): 'דע שהשם שנותנים לו לאדם הוא לפי הפעולה שיש לו לאדם לעשות באדם'. וזהו: **"במספר שמות"**.

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבית אבותם במספר שמות כל זכר לגלגלתם" (א ב)
אפ"ל בהקדים: ע"פ המובא בספר **אור לשמים'** (להרה"ק רבי מאיר מאפטא): **"משפחות לשון אסופה שנתקבצים ביחד"** וזהו: **"שאו את ראש כל עדת בני ישראל"** - דלרומם את נפשות בני ישראל, הוא ע"י **"משפחותם"** דזהו ההתקבצות והתאספות יחדיו. **"לבית אבותם"** הוא מלשון **"רצון"**, וכמו שכתוב: **"ואבית התילה"**, שמתקבצים יחדיו, וכל אחד בא עם רצונותיו הוא, וכמובא על כך ב'בליקוטי מוהר"ן' (תורה יג). ובהמשכו של קרא: **"במספר שמות כל זכר לגלגלתם"** דעיקר יופי ההתקבצות שכל אחד בא עם מהותו הוא ומשפיע לחברו. וכמובא ב'בליקוטי מוהר"ן' (תורה ל"ד) **דכל אחד מישראל יש לו נקודה מה שאין לחברו, וזאת הנקודה צריך להאיר בחברו.**

"לדן אחיעזר בן עמישדי" (א יב)
אפ"ל רמז דבשבת: 'דן' שהוא מאסף לכל המחנות, השבת האחרון, מרומם בשם נשיאו ההתחזקות ותקווה. וזהו: **"אחי - עזר"** לשונות של קירוב: **"אחי" ו"עזר"**. **"עמי - שדי"**, התכללות כלל בני ישראל - **"עמי"** בשמו יתיש שם: **"שדי"**.

בתשובה, האם אוכל לתקן את אשר עיוותי?.. ענה לו הרמב"ן: 'הלא אמרתי לך פסוק זה! לקח אבנר ספינה אחת ללא ספן וללא חבל ורב-חובל. ישב על ספינתו והפליג לים הפתוח, וצעק צעקה גדולה ומרה. ובסערת גלי הים אבדה ספינתו ולא נודע סופה. אך הרמב"ן אשר לא נעלם ממנו כל רו', ידע שהספינה טבעה במצולות ים, והרבה להתפלל על נשמתו. לאחר זמן בא אותו תלמיד לרמב"ן בחלומו, הודה לו על תפילתו, שבזכות תפלתו נידון בגיהנום י"ב חודש, ולאחריהם הייתה לו כפרה.

שם האדם לפי מעשיו ופעולותיו
על מהות שמו של האדם ואשר בה מרומם מעשי האדם - דלו לנו רבותינו אבני חן נוספות, וראוי שאלו לא ימושו מנגד עינינו. וזה לשון בישיחות הר"ן' (מ"ד): **"בענין שמו של אדם, השם הוא דבר גדול מאד, ודיבר הרבה מזה. וביותר דבר מרבי שמעון תלמידו, באמרו: ששמעון הוא צירוף 'עון משי' ולא רצה לבאר ביאור הדבר, ואמר שצירוף הני"ל זה ממש כל ענינו ובחינתו של ר' שמעון. ר' שמעון זה היה אחד מתלמידיו החשובים... ומכלל דבריו הבנו שכל אחד כפי ענינו, מדרגתו ובחינתו, כן יש לו איזה צירוף ורמז"**.

וברוח דברים אלו המראים ההקבלה שבין שמו של האדם לבין פעולותיו, ומעשיו ותיקונו מתבחרים ביתר בהירות מלשון קדשו (שם צ"ה): **"דע שהשם שנותנים לו לאדם הוא לפי הפעולה שיש לו לאדם לעשות באדם. ויש אחד שעושה הפעולה שלו בחצי שנים שיש לו וצריך לקרוא לו שם אחר, דהיינו שם חדש. ואף מוסיף וכותב: 'השם שנותנים לאדם, הוא לאחר מיתו הלבשוש שלו, כי השם הוא בחינת לבושין, כמ"ש 'אני ה', הוא שמי וכבודי, לאחר לא אתן את 'כבודי' זה בחינת לבושין, כי ר' יוחנן קרא למאניה מכבודותיה."**

ובהמשך: וזה שקוראין לחולה שם אחר, כי השם שיש לו מוקדם כבר עשה את הפעולה שלו כפי אותו השם שהיה לו, והיה ראו לו למות לפיכך קוראין לו שם אחר, שיהיה לו פעולה אחרת ויוכל לחיות עוד כמה שנים על ידי שקוראין לו שם אחר כדי לעשות הפעולה כפי אותו השם. ומסים בדבריו: **"ועל כן משה רבינו עליו השלם, היו לו כמה שמות כמו שאמרו רז"ל (מגילה י"ג): 'כי בכל פעם עשה הפעולה שלו כבר לפי השם, והיה צריך בכל פעם שם אחר לעשות פעולות אחרות."**

שמו של הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג
ועד כמה שמו של האדם קשורה בנשמתו, במעשיו ובתיקונו הוא, מאלפנו בינה בעל ה'מעבר יבק' (פרק כג) בכתבו על דבר המדרש (כי תשא) שאמר הקב"ה למשה לך מנה את ישראל. אמר משה 'איני יכול לעמוד על מנינים'. אמר לו: 'טול ראשי אותיות של שבטים, שכל שם מורה על מהות ועצמות האדם.

וגם זאת נלמד; שגאולת עם ישראל ממצרים הייתה בזכות שלא שינו את שמותם. ופוק חזי ברוממות שם האדם לקראתו בשמו היהודי, ממה שסיפר הרה"ק רבי שמעלקא מניקלשבורג, שהיה בן י"ב שנה ביום מותו, והיה לוי, כשמואל הקרמני שגם היה לוי ונפטר בהיותו בן י"ב שנה, ואמר על עצמו, שהוא גלגולו של שמואל הקרמני, ואם לא היו משנים שמו משמואל, לשמעלקא היה ממש בכל המעלות כמו שמואל הנביא...
אכן, שמו של היהודי - דבר הנראה קמה בכך, אך כהררים התלויים בשערה, ותלילי תילים של אורות והשפעות כרוכים בכך. נפשו ומהותו ופנימיותו כרוכים הם בשמו - שם האדם.

השבוע אנו קוראים בפרשה שמושה רבינו נצטווה למנות את בני ישראל בשמותם. "במספר שמות". ובהמשך, הפסוק מפרט עוד הפעם: "ואלה שמות האנשים", ומפרט את שמותיהם בפרוטרוט. ב'בליקוטי הלכות' (סימני בהמה וחייה טהורה ד יד) כותב על הדגש זה בכתבו על חשיבות עצם שמו של האדם לנצח. וכך לשונו הערב:

"וזהו במספר שמות, 'במספר שמות' דייקא, כי צריכים להודיע להטוב הכבוש שמו דייקא שהוא כלול בשם ישראל, כמו שפירא: 'ובשם ישראל יכונה אלו הגרים'. כי כל זמן שזוכר היטב שמו, עדין בקל יכולין להוציאו משם. ועקר השיכחה מה ששוכח הטוב מעלתו, הוא מה ששוכח את שמו. וזה בחינת מה שהמות שוכח שמו שאינו איש כשר באמת, כי עיקר השם הוא ששורשו שם ה', ומי שמזכיר עצמו בכל פעם ששם ישראל נקרא עליו, אף אם הוא כמו שהוא, כי אפילו פושעי ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, כי נקרא פושעי ישראל, יש בו התפארות פרטי. ומי שמזכיר עצמו בזה בכל פעם בקל, יוכל לשוב לה' יתברך, כי אין הטוב שלו שוכח מעלתו לגמרי, מאחר שזוכר עדין ששמו ישראל, אשר כל העולמות נבראו בשבילנו ובנו נמלך ונתייעץ בבריאת עולמו וכו'."

נפש חיה הוא שמו
ובגדל מעלת שם האדם, נוכל ללמוד מדבריו הק' ב'בליקוטי מוהר"ן' (תורה נ"ו), בכתבו: השם הוא הכלי של הדבר, שבהשם הזה נגבל החיות של הדבר הזה. כמו שכתוב (בראשית ב): **"נפש חיה הוא שמו"**, שבהשם נגבל הנפש והחיות של כל דבר. והוא כן כשקורא את האדם בשמו, הוא מוזמן תיכף אצלו, מחמת שבהשם נגבל כל הנפש והחיות שלו. ויעייין עוד ב'בליקוטי מוהר"ן' (תורה נ"ט ר"ס) ששמו של האדם הוא בחינת נפשו, ע"ד הכתוב (בראשית ב): **"נפש חיה הוא שמו"**.

סיפורו של אבנר עם הרמב"ן
ועל מהות שם האדם הרמוז בתורה, נוכל ללמוד מסיפור נורא זה. היה לו לרמב"ן תלמיד בשם אבנר שיצא לרבות גילה, וברבות הימים אף נשתמד רח"ל ועלה לגדולה עד שנעשה לשר גדול. והיה זה ביום הכיפורים שלח לקרוא אליו את רבו הרמב"ן, וכשבא לפניו, לקח חתיכת בשר איסור, בשלו, ואכלו לעינו. כשכלה לאכול, שאל את הרמב"ן: 'על כמה כריתות עברתי הימים? השיבו הרמב"ן: 'ארבעה כריתות'. אמר לו השר: 'והלא על חמש כריתות עברתי?' והתחיל לפלפל עם בהלכה, עד שהרמב"ן הודה לו שהצדק עמו.

'הגד נא לי מה הביאך למידה זו, שכפרת בתורת משה אחר שאתה בן יצחק כלל כן בתורה' - שאלו הרמב"ן. ענה לו המשומד: **"כעם אחת שמעתי את דרשתכם בפרשת האזינו, ואמרתם שבה - בפרשת האזינו - כלולים כל המצוות וכל עניני העולם. ובעיני היה מן הנמנע, ומכאן פקרתיי."** ענה לו הרמב"ן: 'אני עדיין אומר כך, ואם אינך מאמין - שאל ואומר לך'. תמה התלמיד ואמר: 'הגד נא לי, היכן רמוז שמי בפרשת האזינו? קם הרמב"ן והפציר בתפילה לפני בוראו ונפל פסוק זה בפיו: **"אפאיהם אשביטה מאנוש זכרם"**, אם נצרך את האות השלישית מכל התיבות הללו, יצא 'אבנר'. כשמוע התלמיד את הדבר, חרד חרדה גדולה עד מאד, ונפל על פניו ושאל את הרמב"ן: 'באם אחזור

הַמְּשִׁיךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאותם" (א נ"ב)

אפשר לומר בזה, דאף שעיקר תפקיד האדם הוא ב'איש על מחנהו' - עבודתו ותפקידו הוא, אך עם זאת ישנה גם העבודה להאיר לשני ולזולת, וזהו: **'איש על דגלו' - 'דגל' - מלשון הגבהה והרמה, נס להתנוסס. וכלשון הרמב"ן עה"פ: 'ובני ישראל יוצאים ביד רמה - שעשו דגל ונס להתנוסס'.** שעבודת איש הישראלי הוא הוא בשני הבחינות; להגביהה, לרומם ולהאיר לזולת. בנוסף עיקר העבודה - של: **'איש על מחנהו'**, וכחמשכו של כתוב: **'לצבאות',** להאיר לכלליות בית ישראל. ויעוין בליקוטי הלכות (נטי"י לסעודה ו'): על ענין הדגלים שהם בבחינת הקיבוץ של ישראל, שצריך כל אחד להאיר הדעת הקדוש בחברו.

"איש על דגלו" (ב ב)

במדרש, **'דגלו עלי אהבה'.** ואפ"ל: דגלו לשון זילוג, וזהו **"איש על דגלו"**, ע"ד הכתוב (מלכים א ב): **"והזקת והיית לאיש"**, דלהיות איש - צריכים לכך חיזוק מיוחד, והחיזוק הוא דרך **"ודגלו" - לדלג ולבלי להסתכל על הקשיים והמניעות.** ובדבריו ב'חיי מוהר"ן' (רטו): **'אשרי כשזוכין לקפץ ולדלג על כל המניעות וזוכין לגמור ולעשות איזה עובדא טובה'.** וזהו: **"איש על דגלו"** דחיזוק של **"איש" - "והיית לאיש" - תלוי בדגלו - לשון דילוג.**

"ויהיו בני ראובן בכור ישראל" (א. כ)

לכאורה קשה; מה חידש הכתוב בכך שהדגיש: **שראובן בכור ישראל, הרי דבר זה ידוע וברור?** אך י"ל שאף שראובן נכשל בהחלפת יצועי אביו, בכל זאת נשאר בכור ישראל: **"בני בכורי ישראל"**. וכדבריהם (סנהדרין מ"ד ע"ג): **"ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא"**, בכל מצב, זמן ועת נשארים בנים בכורים לאבינו בשמים.

"ויפקדם במדבר סיני" (א י"ט)

ויפקדם - מלשון: **'פקידה' - גאולה.** שאנו כה מקוויים אליה **'פקד פקדת'**, תלויה ועומדת במידת ה"ענווה", הרומזת **'למדבר סיני'**, שהשפיל את עצמו (מד"ר נשא). וכדבריהם (סנהדרין צח): **"אמר רב זעירי אמר רבי חנינה אין בן דוד בא עד שיכלו גסי רוח מישאאל"**. וכן הוא באותו הדרך, גאולתו הפרטית של כל אחד מישאאל, ה"פקדתי" הפרטי תלויה בכך. **"שבשפלנו זכר לנו"** שע"י שפלותו של האדם זכור יזכרו ה' לטובה (תיקוני זהר ח' כא). ובאבות דרבי נתן (פ"י): **"כל מי שדעתו שפילה עליו הקב"ה מצילו מן הפורענויות שבעולם"**. ובליקוטי מוהר"ן (תורה ע"ב ל"ג): עיקר התחיה דלעתיד בתחיית המתים, יהיה רק למידת השפלות שיש לכל אחד.

"הקרב את מטה לוי" (ג ו)

במדרש: **"צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון יגשה"**. ובדברי היב"ע שם טוב' (על התורה), דינשם שני מיני צדיקים, האחד תמיד דבוק בהשי"ת ועושה עבודתו המוטלת עליו, אבל הוא צדיק רק לעצמו ולא לזולתו, כלומר שאינו משפיע מצדקתו לאחרים. ואילו השני משפיע על זולתו ומקושה רחוקים מהשי"ת. וזהו הנמשל ל"יאזר", שאמרו רבותינו שאינו עושה פירות, שיחזיר אחרים למוטב, ויפרו וירבו צדיקים בעולם, אלא **"ישגה" - ומרבה שכרו.** אבל הצדיק השני נמשל לתמר העושה פירות, וזהו **"כתמר יפרח" - שהוא מוציא יקר מזולל ומפריח ומרבה הטוב בעולם.** וצדיק זה נקרא **"בעל תשובה"** ובמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד, ר"ל שהוא בעל ואדון על התשובה כי החזירם למוטב. והלוויים היו בבחינת צדיק כתמר יפרח. ע"כ.

ואפ"ל בדבריו דתיבות **"הקרב את מטה לוי"** (עם האותיות והתיבות) בגימ' **"בעל תשובה"** (עם האותיות והכולל) דזהו עבודתם של בני לוי, כדבריו.

"ולא יבואו לראות כבלע את הקודש ומתו"

באם הקדושה נבלע, היא נעלמת, או אז ומתו רח"ל. כי עיקר החיים הנצחיים הוא ע"י הקדושה. וכמובא ע"כ בארכה בזוה"ק, ובספרי אמת.

אף גם ב"אדמה" - בארציות - אפשר למצוא: סדר, יופי, וטריות (פרישק"ט)...
"ואזכה להכיר אותך בכל המקומות שבעולם, ובכל דרגא ודרגא שבעולם. כי לית אתר פנוי מינדך!"
(ליקוטי תפילות)

סיפורים מאירים

"סיפורי פרשה במשנת רביה"ה מוהר"ו מברסלב

"קרואי העדה" (במדבר א טו)

המוזמנים התארחו בטרקלין המפואר באומן

היה זה הנגיד הידוע מחסידי ברסלב רבי אבא"לה, שפיוז מצדקתו לענייני רבינו, ובתמיכתו הרבה לחסידים בעיר אומן ומחוצה לה.

בין חסדיו וצדקותיו שעשה - היה זה ביחג השבועות' בבוקר - עם סיום התפילה ב"קלוז" היה עורך סעודה עשירה של מאכלי חלב לכלל העדה, ציבור המתפללים - לאחר לילה מלא וגדוש בתורה ובתפילה, בחיות ובהתלהבות של חג השבועות.

היה לו לרבי אבא"לה בתוך ארמון ביתו, אולם גדול מפואר ומקושט ביופיו המיוחד, עם רהיטים יקרים מאוד - ושם היה מכין את סעודת החג לתושבי העיר אומן.

והיה זה שנה אחת בחג השבועות, לאחר שרבי אבא"לה הכין את סעודת החג המפוארת באולם הגדול והמפואר שבביתו, חששה וזגתו שגם באה ממשפחה עשירה מאוד - היא הייתה אחותו של "זייטשיק" העשיר הנודע מהעיר קייב. שלא יוזקו הרהיטים והכלים היפים שהיו בטרקלין זה, וכן שזה לא יתלכלך, לקחה והעבירה את השולחנות לחדר הסמוך, שגם היה גדול ויפה ומרווח.

כאשר שב רבי אבא"לה, מהתפילה בבוקר יחד עם כלל הציבור שליווה אותו, וראה שהטרקלין נעול, והסעודה עברה לחדר אחר ליד האולם, לא הסכים לכך, בהתבטאותו: **"בשביל מי יש לי את הטרקלין המפואר הזה, לא עבור האנשים האלו!?"**

וכשהיה החסיד רבי לוי יצחק בנדר שח מרבי אבא"לה העשיר, היה מוסיף עובדה נוספת להיווכח בצדקותם של החסידים. וכך סיפר: היה זה פעם שרבי אבא"לה ערך חתונה מפוארת כדרכו לאחד מצאצאיו. ובאמצע החתונה, בו נוכחו אנשים חשובים ונגידים, לקח דלי של מים ושפך במעט על עצמו וזעק: **"קאט איז מען מטהר אבא"לען..."** - הנה מטהרים כבר את אבא"לה...". הנה כי כן העשירות לא סנורה את עיניו מלחשוב על התכלית הנצחית, ולרכוש קניינים נצחים בזה העולם.

"ויתילדו למשפחותם לבית אבותם" (במדבר א. יח)

זכות אבות בסערת הים!

חודש אדר שנת תקנ"ט, רבינו עוזב את ארץ ישראל - לאחר שהות של כחצי שנה, בה השיג השגות גבוהות ורוממות. בעת ששה רבינו בספינה, שחנתה ב"אדאל", פרצה לפתע סערה חזקה שקרעה את הבלב הקושר את הספינה למעגן, והספינה נזרקה סוקרה היממה בעצמה רבה, וטולטלה על ידי רוח סערה. כל אותו הלילה נאבקה הספינה עם הגלים הסוערים, והסכנה הייתה גדולה. בבוקר כשנה הים מזעפו, הבחינו מלחי הספינה לאכזבתם הרבה, כי בעת הסערה טולטלה הספינה אחורנית, והולכת היא וקרבה שוב לעיר "עכ"ה.

ואם לא די בסכנה זו, החל להתקדם מן האופק עב שחור, שגם זה הגדיל את הסכנה - עב זה וירד בכדי לקלוט מים, ואז טובעת כל ספינה הנמצאת בקרבת מקום.

וברגעים קשים אלו, פנה תלמידו ומלווה של רבינו אל פני רבינו, בהתחננו על נפשו שיתפלל להעברת רוע הגזירה... בתחילה השיב רבינו, שהוא כעת במוחין דקטנות, ואינו יכול להתפלל.

אך מיד המשיך ואמר: בלית ברירה אעשה דבר שלא עשיתי מעודי. וכך הייתה תפילתו: השם יתברך יודע האמת, כי לא השתמשתי מעודי ב"זכות אבות", ברם עתה בלית ברירה בשעת הסכנה העצומה, מבקש אני, ריבונו של עולם, עזרני בזכות סבי רבי ישראל בעל שם טוב! בזכות סבתי אדל! וזכות הסבא רבי נחמן מהורדנקה!

וכך כאשר נראה היה שפסחה תקוה, הגיעה הישועה ממקום בלתי צפוי. רוח הסערה גברה, היא נטלה את הספינה והפליה עמה הרחק מעבר לעב הענן. וכן נפקחו עיניהם של קברניטי הספינה, והם מצאו את הפירצה ממנה חדרו המים לספינה, כיון שכך, שחטו פר ובפרוותו סתמו את החור. ובינתיים גם הסערה פסקה והים נח. והיה זה בערב שבת - כשרבינו עמד לומר את המזמור: שנהגים לומר במנחה: **"יורדי הים באניות. המה ראו מעשי ה' ונפלאותיו במצולה. ויאמר ויעמד רוח סערה ותרומם גליו, יעלו שמים ירדו תהומות..."** יקם סערה לדממה ויחשו גליהם, וישמחו כי שיתקו... יורו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם...

"וכלי הקודש" (במדבר ג. לא)

שאיבת כוחות מהציצית

היה זה החסיד רבי בערל ווארשיווער הי"ד, שהיה בין היעשרים ושבעי החסידים באומן שנלקחו על ידי שלטון הרשע למאסר, ונעקדו על קידוש השם בערבות סיביר.

ובעת החקירות שחקרוהו ועינו אותו בצורה אכזרית וקשה עד למאוד, עד שגם החוקרים בעצמם התפלאו מגבורתו, ושאלוהו: מאין שואבים כאלו כוחות - לעמוד איתן בחקירות קשות כאלו, ועוד גם לא לסור כלום מדרך התורה והמצוות.

הפשיל לפנייהם רבי בעריל את מעילו, וגילה להם את כנף ציציותיו, תפסס, והראם לפנייהם ואמר: מהם שואבים אנו את כוח עמידתנו...

מן הציור ההוא ילשונו הנהדרים | חֶשֶׁק הַתּוֹרָה

ילדים יקרים! מתקרבים אנו לחג השבועות, זמן 'קבלת התורה'. שבו אנו יכולים ומסגלים להתחדש במתיקות למוד תורתנו הקדושה.

נשמיל לנצל זמן בעלה זה, להתחדשות בלמוד התורה, וביותר בימי הנצרות, שחקמינו הקדושים הפליגו במעלת למוד של: **'אָרְסַא דְּיִנְקוּתָא'** למוד התורה של ילדים, שְׁזָה לא נשכח, ונְחַרְט לַעַד. רבנו הקדוש, רבי נחמן מברסלב, נצל את ימי ילדותו - לעסק ולמוד תורתנו הקדושה.

כבר כשהיה ילד קטן בא עם הצעה לרבו: **'שהיות ונפשו חשקה בתורה, מוכן הוא להוסיף לו על דמי שלמדו, עוד כסוב של 'שלושה גדולים' - מטבע בימים ההם, עבור כל דף מהקטן שילמד עמו, מלבד מן שלומדים בחי"ד.** 'מאין לך בני כסף לשלם?' שאל המלמד את הילד הקטן.

"מדי פעם אני מקבל כמה פרוטות מאמי, לקנות עוגיה, פרי, וכדומה, ואיני זקוק לממתקים אלו..." משתוקק אני ללמד עוד ועוד. ואם אכל מהדמי כפי להוסיף ולהתעלות עוד בלמוד התורה זה עדיף אצ"ל" השיב נחמן הקטן.

גם אנו נלמד להתמסר לתורה, בכל לבנו ונפשנו. מחג השבועות נקבל על עצמנו מחדש את התורה - פעם ישראל אז, ונכרי: **"נעשה ונשמע"**.

לקבלת העלון: ys0527168275@gmail.com | 0527168275 | לשמיעת שיעורי הרב יהודה צבי שפירא בקול הלשון: 036171111 | www.levi.org.il | www.levi.org.il